

„Zvezda zvezdi je sosed,
Njih za nas števila ni;
Druga v drugo svetlo gleda,
Vsaka v božjo čast gori.“

„Videk moj dragi!“ odvrne mu Repičev Vladko: „O zvezdah nam se res tako zdi kakor bi prav blizu blestele druga pri drugej, — zdi se nam, kakor bi se prijazno gledale in se na tihem kaj pomenkovale i. t. d. a vse to je le slepilo našim očem.“

Zvezde so velikanske svetle oble, ki se stalno sučejo v nebesnem prostoru po svojej določenej dragi ali črti. Zdé se nam kakor svetle lučice ali svetla očesca, a to zaradi tega, ker so silno daleč, daleč od nas. Zvezde pa so si primeroma toliko sesede, kolikor naša zemlja k solnci ali luni. Vsi ti migljajoči, blesteči se in okrogli svetovi, ki jim pravimo zvezde, manjši so ali večji; bliže ali dalje od nas; manj ali bolj svetli: zato so tudi zvezde videti manjše ali večje, manj ali bolj svetle. Ti nebesni svetovi so predaleč od nas; zvezda bi jaz vže ne hotel biti.“

„Stokrat rajše kakor vse drugo, kar ste si zaželeli, hotel bi jaz biti: „angelček božji“ reče dobrosrčni Vladko.“

„Temu je dve leti, kar so mi umrli ljuba mati. O koliko dobrega so mi storili; kako véрно za-mé skrbeli! Koliko hvaležnosti jim dolžujem!“

Nú, ako bi bil jaz „angelček božji“, takój bi vzletel naravnost k materi v nebesa. Tam bi jih našel. Prigovarjal bi jih da se vrnejo k meni na zemljo; ako pa bi tega ne hoteli storiti, ostal bi še jaz gori v nebesih pri svojej dobrej materi.

Zna se, da bi potlej ne mogel več z vami v šolo hoditi in se z vami pogovarjati.“

Dečki svoj pogovor pretrgajo in umolknejo. Urneje stopajo, da bi v šolo ne zamudili.

Vladko se je s srčno ljubeznijo in hvaležnostjo spominal svoje ljube matere, zato je pa tudi svojo pravo željo razodel, kaj bi bil on najrajše, samó da bi mu bilo videti mater, na katero je vedno mislil.

Takih dobrih otrok, ki ljubijo svoje stariše, Bog nikoli ne zapusti; Bog je vodi in čuva po vseh potih njih mladega življenja.

Otroci moji zlati! Najljubši in najdraži naj vam bodo stariši; zato je radi slušajte in delajte jim veselje, da se vam bode dobro godilo na zemlji.

J. Volkov.

Vodena kaplja.

(Basen.)

Kaplja je pala iz visokih oblakov v globoko morje. — „Jejmina!“ vzdihnila je, „kaj sem vender zdaj tù mej to brezštevilno nerazpregledno množino? — Nič! skoraj da še manj, nego li nič.“

Školjka je čula te besede, odprla svoji lupini ter zajela skromno kapljo váse. V njej je kaplja postala neprecenljiv biser, ki se zdaj blesti v kroni perzijskih kraljev in je lepši nego li vse druge dragocenosti jutrove dežele.

M.